

HOPP.

Svenska kyrkan

VAD VÄLJER DU NÄR DET GÄLLER?

DE VÅGAR VARA I DET SVÅRA

ETT LIV I 90 KNYCK

DET VÄXER UR ASKAN

TEMA :
VÄLJA

NÄR BADRUMSSPEGLN BEKRÄFTAR DET VIKTIGASTE

DEN HOTADE JÄMVIKTEN

KREATIVT I GOTTSUNDA

3

2017
SVENSKA
KYRKAN
UPPSALA

ATT VÄLJA

– EN FRÅGA OM ATT UTSÄTTA SIG

”Hur ska jag veta om jag väljer rätt”? Det var en ung person som funderade på att bli präst och ställde frågan. Livet är fullt av vägskäl och val – större och mindre – och ibland kan man drabbas av beslutsångest, det finns för mycket att välja på. Om jag väljer ett så väljer jag bort ett annat, om jag inte väljer så blir det som det blir... Kanske någon annan väljer åt mig?

Jag har valt om både gymnasielinje, yrkesutbildning och annat i livet. Jag försökte också att välja bort Gud i mitt liv – det gick inte så bra för vi hade ju en relation som jag i så fall på något sätt skulle lämna. Idag kan jag säga att jag är glad att jag stannade kvar i den relationen.

Inspirerade av att det är kyrkoval denna höst vill det här numret av Hopp belysa lite olika vinklar på val. Det demokratiska arvet vi har i vårt land och i Svenska kyrkan bygger på människors lika värde och rätt att bestämma över sina liv. Att välja i kyrkoval och nästa års allmänna val är viktigt – annars blir det någon annan som bestämmer hur vi ska ha det i vår kyrka och vårt land.

Men vi kan ändå ha olika möjligheter och förutsättningar att välja hur livet blir. Det blir särskilt tydligt när en ung eller en gammal person berättar om sina livsval.

Att välja hållbart är något vi tränar oss på när det handlar om miljö och klimat. Men kanske kan man också välja hållbart vid de privata vägskälen? Genvägar kan bli senvägar och kvick-fix går ofta sönder

efter kort tid. Det kan nog gälla både yrkesval, relationer och annat – men kan det gälla tro?

Tro och vetenskap ställs ofta mot varandra fast de svarar på olika frågor och behov i våra liv. Båda behövs för ett hållbart liv i den här världen.

Kan man välja att tro på Gud eller inte? Kan man välja kärlek och goda relationer?

Jag tänker att man kan välja att vara i närheten, att ”utsätta” sig för miljöer och människor som kan få betydelse för mina fortsatta val. Om man nyfiket närmar sig Gud, bekantar sig, blir vän med, då finns det en chans (eller en risk) att tron börjar synas och kännas.

Och som i alla andra vänskaps- och kärleksrelationer så väljer båda parter varandra. Gud har valt mänskligheten många gånger och varje enskild människa i dopet.

Det valet är hållbart!

Annica Anderbrant, domprost

Hopp ges ut med 4 nummer per år och distribueras till alla hushåll i Uppsala pastorat

Ansvarig utgivare Annica Anderbrant **Redaktörer** Karin Andersson Lundkvist Henrik Viberg

Redaktion Christina Jutterström Jonas Lindberg Kajsa Måhl Dag Tuvelius Maria Wingård

Kontakt uppsala.hopp@svenskakyrkan.se 018-430 35 00

Tidningen Hopp finns på svenskakyrkan.se/uppsala/hopp

Form Lars-Erik Elebjörk **Tryck** Wikströms Tryckeri

Upplaga 80 000 ex **Distribution** Bring

Svenska kyrkan
UPPSALA

Uppsala pastorat består av Gamla Uppsala församling, Gottsunda församling, Helga Trefaldighets församling, Uppsala domkyrkoförsamling, Vaksala församling samt Uppsala kyrkogårdar

MILJÖN
HAR INTE
TID ATT
VANTA

SID 4

VETGIRIGHETENS VÄRDE SID 10
NATTENS, TECKNENS
OCH STUDENTENS KYRKA MITTUPPSLAGET
SKRIVET I IMMAN SID 14
MUSIK SID 20
AKTUELLT SID 22

INNEHÅLL NUMMER TRE

MÅNGA
MINNEN
I GLATT
SINNE

SID 6

SCENKONST
SOM LJUS
I MÖRKRET

SID 21

TÄR RYGG
PÅ RÅDSLÄN

SID 16

Är klimatförändringen ett existentiellt hot mot oss människor? Kan vi vända utvecklingen? Björn Sigurdsson, klimatstrateg i Uppsala kommun och Claes Hedström, präst och klimatstrateg för Svenska kyrkan i Uppsala, tror att vi har kraften och förmågan om vi bara bestämmer oss.

I Uppsala kraftsamlar kommunen, näringslivet, Svenska kyrkan och föreningslivet genom Uppsala klimatprotokoll för att tillsammans bygga ett Uppsala som radikalt minskar stadens påverkan på klimatet. Björn Sigurdsson leder klimatprotokollets arbete.

Vad är egentligen kyrkans roll i arbetet för ett mer hållbart Uppsala och varför är kyrkan engagerad i arbetet?

Björn Sigurdsson, Uppsala kommun: Svenska kyrkan tillsammans med miljörorelsen hjälper deltagarna i Uppsala klimatprotokoll att hålla fokus.

Claes Hedström, Svenska kyrkan: Kyrkan har ibland låst fast sig vid det som handlar om himlen, om det som kommer sen. Medan det praktiska och det konkreta – djuren, träden och vi människor – blivit lite underordnade. Kyrkan måste vara relevant för livet här och nu.

Är klimatkrisen en uppförstorad kris? Är vi människor hotade? Bör vi känna oro?

Det är många människor som, när de förstår vidden av det som förutspås ske genom klimatförändringen, känner stark rädsla. Med regelbundna intervall återkommer föreställningar om att jordens undergång, apokalypsen i den kristna traditionen, är nära förestående.

Claes: Den mänskliga existensen är hotad. Kanske inte här i Sverige men i länder som Bangladesh där stigande havsnivåer och ökande temperaturer förstör både hem och odlingar.

Björn: En del av kriget i Syrien kan bero på klimatförändringen. När livsmedelsförsörjningen hotas ökar risken för krig.

Klimatförändringen hotar alltså vårt mest grundläggande mänskliga behov, ätandet. Men klimatförändringen hotar också förvissningen i vår del av världen att vi aldrig behöver känna oro över brist på livsmedel.

Hur kan mänskligheten stå där den gör idag med resor till månen, ökad livslängd? Vad är basen för det? Jo, det är att vi på 90 procent av jordens yta kan förutsäga vad skörden ska bli. De senaste 10 000 åren har klimatet befunnit sig i jämvikt, det har funnits en förutsägbarhet. Nu riskerar vi att tippa den jämvikten. I Sverige kommer vi säkert att kunna försörja oss men totalt sett kommer en mycket mindre del av mänskligheten att kunna göra det. En viktig förutsättning för de tidigare högkulturen har byggt på ett överskott som har lagrats och distribuerats.

Claes: Skördarnas förutsägbarhet har gett det där extra utrymme för oss att vara kreativa och innovativa. Om vi har fullt upp med att klara matförsörjningen för nästa år finns inte det utrymme. Vi behöver minimera temperaturförhöjningen för att vi ska kunna utveckla och vidmakthålla en gott samhälle.

Hur kan vi försöka förändra vårt beteende för att förhindra en alltför stor klimatförändring? Har vi den kapaciteten? Är det inte egentligen rätt fåfängt?

Björn: Vi måste möta varandras oro men också utnyttja att vi är människor. Vi måste inse att vi är maskiner som ständigt utvecklar nya idéer och lösningar. Det finns en otrolig kraft hos oss själva som vi kan utnyttja. Vi har ganska mycket att ta tag i och det är bråttom, men det är möjligt att förändra situationen om vi bara bestämmer oss och agerar som medborgare, i vår yrkesroll och som individer i vår vardag.

Claes: Hela klimatfrågan är en existentiell fråga. Det handlar om hur vi ska kunna fortsätta existera. Jag tänker ofta på den bild Lasse Berg förmedlar i sin bok Ut ur Kalahari där han formulerar varför människan blev den art som dominerar jorden idag: Vi har inga huggtänder. Vårt leende signalerar ”jag vill dig väl”. Vi står upprätt med två tomma händer som vi kan hjälpa varandra med. Vi är gjorda för att samarbeta.

**Så kan Uppsala se ut i framtiden –
för att minska klimatpåverkan**

Trähus byggs i de nya områden som nu planeras –
trä är ett förnyelsebart material

Spårtaxi är en möjlighet

Det skapas fler grönområden i staden bland annat
för att mildra effekterna av klimatförändringar i staden

Stadsnära odling utvecklas

FÖRÄNDRING ÄR MÖJLIG MEN DET ÄR BRÅTTOM

Text och foto Mårten Löfgren

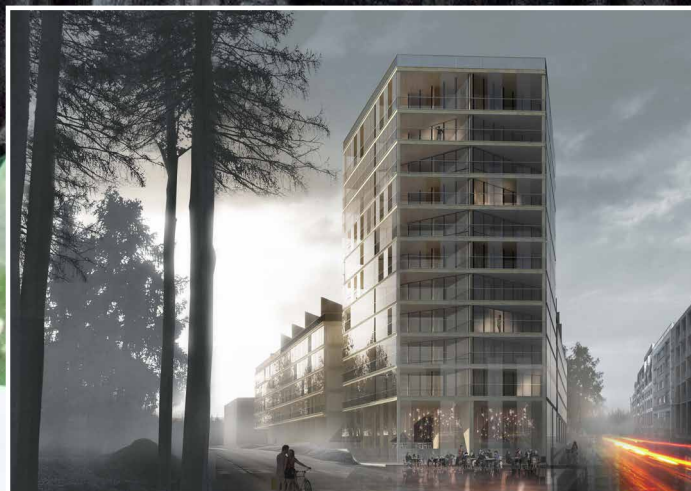

Illustration Småa, Lyrikparken, Ulleråker.

Varje vardag cyklar 90-åriga Ingrid Odén från Gränby till Fålhagen och tillbaka igen. Även om hon inte säger det själv så är hon en riktig krutgumma.

LIVET BLIR VAD DET BLIR

Text Matilda Nilsson Foto Patrik Lundin

Hopp träffar Ingrid Odén för att prata om vilka valmöjligheter hon haft i livet.

– Val och val. Det kanske man inte hade, säger Ingrid på telefon, men visst går hon med på att låta sig intervjuas. Några veckor senare öppnar Ingrid Odén sitt hem med ett stort leende. Hon strålar ikapp med sommarsolen. Ingrid är en glad prick. Har så alltid varit. Visst har hon mött sorger i livet, som när hon förlorade maken Folke, men överlag är hon ”gladlynt” som hon säger.

– Jag är väldigt frisk för min ålder, bekänner hon.

Kry i sinnet, och kan fortfarande cykla flera kilometer.

I Owes kvarter

– Jag har ett glatt sinne. Det hade mina föräldrar med. Jag tror det gör att man lever längre, säger Ingrid.

Hon är en riktig Uppsalatjej. Uppväxt i Luthagen, på Sturegatan där hon bodde tills hon gifte sig. Faktum är att hennes trähus inte låg många gårdar bort från Uppsalaprofilen Owe Thörnqvists hem. Tidigare i år, när Melodifestivalen pågick som bäst, uppmärksammades Ingrid av SVT. I en intervju berättade hon om när fyraåriga Owe hade kastat sten på henne (något som Owe aldrig bekräftat).

– Precis som ni så lurade de mig till intervjun. Jag är för snäll, konstaterar hon.

Modig mamma och stränga lärare

Det är inte helt lätt att gå tillbaka i minnet, men Ingrid minns sin barndom som fri. Hon växte upp med sin sju år äldre bror Gösta, men kände sig nästan som ett ensam barn. Ålderskillnaden var så stor. Hennes mamma, Edla Peijel, var modig. Strax innan hon visste att hon väntade Ingrid bestämde hon sig för att starta en butik, och det gjorde hon också. Det kom att bli mormor som var mest hemma med Ingrid. Pappa Herman jobbade på advokatbyrå.

På den här tiden var det den skola som var närmast som gällde. Inga komplicerade skolval i de små årskurserna, alltså. Men när Ingrid Odén väl fick välja ville hon börja på flickskolan Magdeburg. Att det enbart var flickor i klassen var skönt.

– Vi hade bra, men stränga, lärare. Inte fick vi göra som barn gör nu. Man hade respekt för de äldre, överhuvudtaget, säger hon.

Gapig Hitler på radion

Hennes fyrrummare vittnar om ett rikt liv. Mycket tavlor och många fotografier. Gamla möbler med snirkliga tassar.

Hon var 18 år vid andra världskrigets slut. Hon minns inte mycket av krigsåren, men vissa fragment finns kvar.

– Vi hade mörkläggningsgardiner för fönstren och vi fick vara beredda ifall vi skulle evakueras. Vi fick ta med madrass och sängkläder till skolan. Det var obehagligt. Och så var det Hitler på radion, han skrek och gapade.

Mest märktes kriget på de vuxna. De blev lättare i sinnet när kriget tog slut. Ingrid minns hur alla gick ut på gator och torg i Uppsala och viftade med flaggor. Det var som filmerna från Stockholm som många sett, glädjeyra, fest. Freden var här!

– Det var väldigt roligt firande. Jag var ute och viftade, hela stan var ute!

Oskiljaktiga efter komplimang

Efter studierna läste Ingrid en kontorskurs. Det blev aldrig så att hon läste vid universitetet, det blev som det blev. Hennes vuxna liv tycks styrt av slumpen. 1947 träffade hon Folke på dansbanan vid gamla brandstation på Skolgatan.

Hon minns hur hennes kompis sa:

– Kickan Peijel, är hon inte söt?

Även om Ingrid tyckte att kommentaren var lite obekvämt, visade det sig att Folke Odén höll med.

Efter det var de oskiljaktiga.

Centralt i vardagsrummet finns ett stort fotografi på Folke. Hans morgongåva, en vacker kvinnlig kamé, hänger runt Ingrids hals. Kickan och Gegge kallades de. Ingrid är fortfarande Kickan för många. Folke fick jobb i Bräcke, självklart flyttade Ingrid med. Det blev många flyttar i Jämtland med maken. Ingrid Odén var hemmafru och jobbade i skolkök. – Det var trevligt. Vi åkte och shoppade på dagarna.

Tillbaka till Uppsala

En gnutta saknad märks när Ingrid pratar om Jämtland. Familjen, med två barn, hade en fin tid där, men när polisen omorganiserades blev det nytt jobb för Folke igen. Han blev kronofogde på Kronofogdemyndigheten, där också Ingrid började jobba. Den här gången flyttade de tillbaka till Uppsala.

– Mannen bestämde förr, eller han trodde det i alla fall. Men jag hade en mycket god och trevlig man. Vi har ägnat oss åt mycket sång och musik tillsammans. Jag är lyckligt lottad.

Linedance, opera och Cleopatra

Ingrid ställer fram små äggskalkkoppar med silversked och håller upp svart kaffe. Strax har hon druckit ur sin kopp och fyller på med en till.

Det var 1993 som Folke fick en stroke, blev halvt förlamad och fick afasi. Att talförmågan försämrats led han mycket av, men han var inte mindre gladlynt och varmt retsam för det. De fick 15 år tillsammans även efter stroken.

I dag är Ingrid pensionär. Det är ett liv hon uppskattar.

– Jag har många väninnor och jag har så mycket att välja bland. Jag går på linedance och SPF (Sveriges pensionärsförbund) ordnar mycket bra resor. Jag kan göra vad jag vill. Jag går på konserter och teater och opera i Stockholm.

Ingrid följer med nedför trappan till innergården. Här finns Ingrids vita trotjänare. Cykeln som hon uppskattar enormt. Den dagliga vändan till Fålhagen är inget besvär. Hon åker till sonens lägenhet och tar hand om hans katt Cleopatra i en och halv timme. Hon får en mysig stund med bondkatten. Och framför allt, hon får en cykeltur.

– Det finns så mycket kul att göra om man vill. Det här är en uppgift jag tagit på mig, att cykla och hälsa på i Fålhagen. Jag har full fart, från morgon till kväll.

Visst har hon det, Uppsalas krutgumma.

Mannen
bestämde förr,
eller han trodde
det i alla fall.

FRAUKE VÄLJER NYFIKENHETEN

Text Henrik Viberg Foto Anders Tukler

Frauke Augstein är 25 år gammal och har växt upp i Hamburg. Via studier i Aachen och Trondheim kom hon i november förra året till Uppsala för att doktorera i växtbiologi vid Uppsala Universitet. Hon forskar om rotutveckling och när vi träffas har hon just haft sitt första undervisningspass för en grupp studenter. De egna biologistudierna var ett val som Frauke gjorde direkt efter att ha gått ut gymnasiet.

– Egentligen hade jag tänkt plugga kemi men upptäckte att det område jag tyckte var intressantast och roligast var biokemi. Då tyckte jag att jag lika gärna kunde plugga biologi, och så blev det.

– Det är fascinerande att få upptäcka hur naturen fungerar. Allt ser så lätt ut men naturen är komplex. Det är fängslande att ta reda på hur allting hänger ihop, och så tycker jag att det är spännande att förstå livet.

För ett år sedan var Frauke tvungen att bestämma sig för vad hon skulle göra efter fullgjord examen. Vägen visade sig alltså gå till Uppsala.

– Jag tror att min generation har fler valmöjligheter än vad tidigare generationer har haft. Det kan vara riktigt jobbigt och kännas som att jag är tvungen att välja, samtidigt som det inte är möjligt att informera sig om alla alternativ. Men nu känns det jättebra att jag har valt som jag gjort. Uppsala är nog den minsta staden som jag bött i, men det är alltid liv och rörelse och folk på gatorna. Det blir inte tråkigt!

Skulle det vara skönare att ha färre valmöjligheter?

– Nej. Jag tror att det viktigaste är att försöka undvika att utsätta sig för alltför stor stress och i stället

se valmöjligheterna som en chans. Det kanske inte alltid blir så att jag gör det bästa valet, men när jag väl bestämt mig hoppas jag att jag kan känna mig nöjd med det.

De svåraste valen när det handlar om att vara människa tror Frauke är i de situationer då det finns få eller inga goda alternativ att välja mellan:

– Jag har suttit med i styrelsen för ett studentboende i Tyskland, och i det sammanhanget måste vi ibland till exempel ta beslut om att en hyresgäst inte får flytta in eller liknande. Beslutet måste fattas trots att jag kanske vet att hur jag än väljer så blir det inte bra.

Hur söker du stöd och vägledning när det gäller vilka vägar du ska välja?

– Jag brukar faktiskt be. Det fungerar oftast bra för mig och leder mig till känslan av att ”det här är rätt”. Det är svårt att beskriva det. När det finns många alternativ är det lätt att börja tänka väldigt mycket och väga fördelar mot nackdelar och sedan råka fastna i de tankarna. Då försöker jag i stället att bli medveten om hur jag känner inför något jag tror på.

Hur är det när det gäller tro eller livsåskådning? Väljer vi att tro på ett visst sätt, eller drabbas vi bara?

– Jag tycker att tron är som en relation. Precis som i ett kärleksförhållande blir jag kanske drabbad till att börja med, men sedan måste jag jobba med relationen och hålla den igång. Hur vi gör det är nog olika från människa till människa, men jag gör det genom

– Vi har alltid en möjlighet att förändra det som sker. Därför är det bra om vi inte fastnar och blir lamslagna av rädsla för vad som skulle kunna hända.

Möt Frauke Augstein, en ung, nybliven uppsalabo som på flera sätt undersöker livet och dess möjligheter och som tror på att leva i nuet.

bön, stillhet och genom att vara i naturen. Den lugnar mig och är till hjälp i meditation eller när jag ber.

– Det är också viktigt att läsa Bibeln och ta del av andra människors tankar och funderingar. På det sättet kan jag lära känna Gud bättre. Annars blir jag ganska snabbt instängd i mig själv.

Frauke har haft sin tro sedan hon var barn. Hon började be tillsammans med sin mormor och kände att det gav henne ett lugn. Tron har följt med henne genom livet och som forskare ser hon inte någon motsättning mellan den och naturvetenskapen. I Uppsala sökte hon tidigt upp Universitetskyrkan eftersom hon var bekant med liknande sammanhang från studietiden både i Tyskland och i Trondheim.

– Jag brukar gå på Stilla mässan och på Taizé-bönerna. Det hjälper mig att skapa plats för Gud i min vardag. I de sammanhangen kan jag också möta andra som jag kan tala med utifrån att de har liknande tankar och värderingar. Och så är det ett bra sätt att träffa människor!

Vägen till att doktorera kan vara lång. Frauke har inte planlagt sin framtid så noga eftersom det kan uppstå nya alternativ längs vägen, men hon räknar med omkring fem år i Uppsala:

– Jag tror att det finns en väg för mig och det gäller för mig att upptäcka hur den ser ut. Det som sker, det sker. Just nu vill jag bara vara lycklig och uppleva mycket. Jag tror att jag är en människa som lever mycket i nuet.

Vad är lycka för dig?

– Det är att känna sig trygg i samhället och med de människor man har runt sig, tror jag.

Det som sker
det sker. Just nu
vill jag bara
vara lycklig.

Frauke Augstein

När det gäller samhället och omvärlden är hon intresserad av politik, klimatfrågor och liknande, men försöker att inte oroa sig för mycket över det. Frauke väljer att fokusera på vad hon själv kan göra här och nu i stället för att tänka för mycket på vad som kan gå illa i framtiden.

– Vi har alltid en möjlighet att förändra det som sker. Därför är det bra om vi inte fastnar och blir lamslagna av rädsla för vad som skulle kunna hända.

Tänker du att din forskning spelar någon roll för hur framtiden blir?

– Min forskning är i sig själv ganska grundläggande med målet att förstå mer om hur växtlivet fungerar. Det kan vara till hjälp om vi till exempel behöver hjälpa växter att anpassa sig till ett nytt klimat. Jag tror att det är viktigt att inte bara arbeta med att lösa problem utan också att försöka förstå naturen och därigenom kanske hitta fram till nya idéer som kan komma att behövas. Nyfikenheten och vetgirigheten har ett värde i sig.

MÖT UNIVERSITETSKYRKAN

Text och foto Henrik Viberg

...i samtal

Maria Rengård Sivertsson: Många studenter söker upp oss för enskilda samtal. De flesta unga verkar inte tycka att det är skämmigt utan ser det som en förmån att få prata med någon.

Anna-Stina Nyström: Det kan handla om vägval, relationer, tro och tvivel. Livet är sammansatt!

...på kurser

Anna-Stina: Vi håller kurser för att ge kunskaper om hur man tar hand om och tar

emot nya studenter, men det handlar också om hur fadderansvariga, kuratorer och andra i studentvärlden samarbetar.

Maria: Att jobba i en ideell organisation, att jobba gränslöst, att vara ansvarig dygnet runt, sådant påminner också om kyrkans värld. Många av dem vi möter är de som ska bli ledare i samhället.

Maria: Vi har inte kurser i kristen troslära, men genom våra utbildningar möter vi 600–700 studenter på ett år. Plus att vi möter ett antal tusen under kortare infomöten.

Anna-Stina: Det handlar mycket om värdegrund, om tro och liv. Tillsammans med studenterna pratar vi väldigt mycket om hur

vi ser på människor och världen. Normer, traditioner, kommunikation, konflikter.

...i kyrkan

Stilla mässa varje onsdag i Helga Trefaldighets kyrka och Taizéböner året runt. Dessutom Regnbågskvällar, Gospelkören God Tune samt konserter och event.

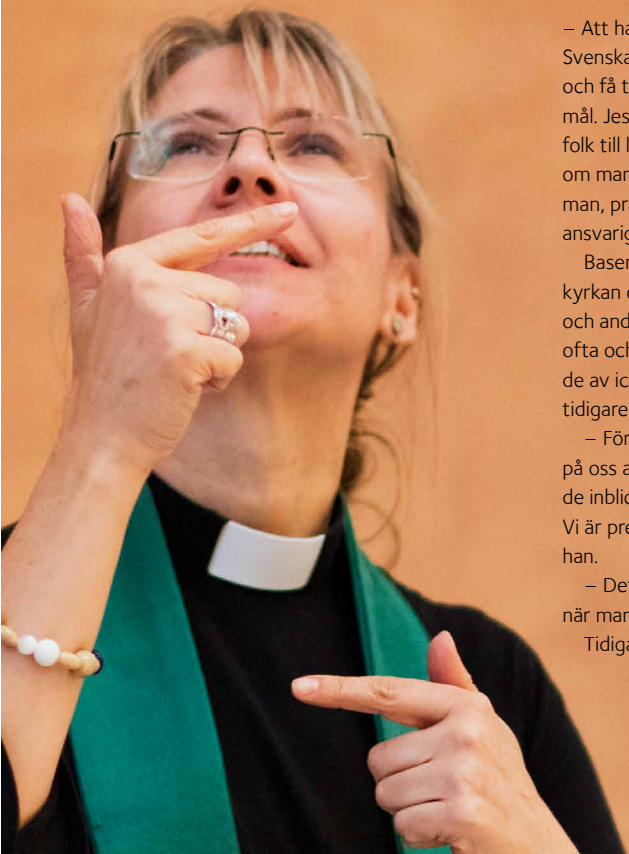
Från vänster i bild ses Maria Rengård Sivertsson, Anna-Stina Nyström, Karin Borg, Sara Bruggeman och Anette Brandt.

[uppsala.universitetskyrkan.se](http:// uppsala.universitetskyrkan.se)

TECKENSPRÅK ÄR INTE ETT HJÄLPMEDEL – DET ÄR ETT SPRÅK

Text Karin Andersson Lundkvist Foto Alex & Martin /IKON

– Att ha aktiviteter på teckenspråk inom Svenska kyrkan handlar om att bli bemött och få ta del av evangelium på sitt modersmål. Jesus sa inte "gå ut och gör alla hörande folk till lärjungar", han sa "alla folk" oavsett om man hör eller inte, säger Kristina Åkerman, präst i Gamla Uppsala församling och ansvarig för teckenspråkskyrkan.

Basen för verksamheten är i Tunabergskyrkan och hit kommer Bert och Vera Dahlin och andra döva eller hörselskadade ganska ofta och de menar att kyrkans bemötande av icke-hörande är annorlunda idag än tidigare.

– Förr bestämdes mycket över huvudet på oss andra av dövprästerna, men idag har de inblick i och kunskap om de dövas kultur. Vi är precis som alla andra människor, säger han.

– Det är lätt att använda ordet "behöver" när man talar om döva, säger Vera.

Tidigare umgicks döva mest med varandra

och mer sällan med hörande. Här har tolken en viktig funktion för att de ska kunna vara mer aktiva. Kristina Åkerman berättar att två gudstjänster under hösten kommer att vara med skrivtolk för att på så vis underlätta för både döva och hörselskadade att delta.

– Många hörande känner sig osäkra i umgänget med döva. De är oroliga för att de inte ska förstå, men det är egentligen som att vi pratar vilket annat språk som helst och därför är det viktigt att teckenspråkskyrkan finns kvar, säger Vera.

Hon föddes gravt hörselskadad och växte upp vid olika skolor för döva. På skolan i Örebro fick de ingen utbildning i teckenspråk, trots att det är hennes modersmål.

Både Vera och Bert kan prata även om de inte själva hör, samtidigt är det svårt att tala perfekt teckenspråk och svenska samtidigt eftersom språken har olika ordföljd.

Vera är mer aktiv sedan hon blev pensionär, hon känner sig hemma i teckenspråkskyrkan. Hon går oftare i gudstjänsten men inte varje gång, och det känns tryggt att träffas utan måsten. Aktiviteterna sker i allmänhet på dagtid, men de diskuterar att ha aktiviteter även på kvällarna för att yngre och yrkesverksamma ska kunna delta.

svenskakyrkan.se/upsala/kyrka-pa-teckensprak

NATTKYRKAN – EN MÖTESPLATS UTAN KRAV

Text Karin Andersson Lundkvist Foto Henrik Viberg

I Helga Trefaldighets kyrka finns sedan ett år tillbaka Nattkyrkan under de kalla och mörka månaderna. Till hösten utökas verksamheten och Nattkyrkan kommer att vara öppen varannan lördag mellan klockan 18 och 24 med start den 2 september, förutom när det är konserter eller andra evenemang. Nattkyrkan startades för att det finns ett behov av mötesplatser på andra tider och platser än vad kyrkan brukar erbjuda. Den som kommer hit bestämmer själv hur mycket man vill delta och det finns inga krav.

Nattkyrkan är en träffpunkt för alla olika grupper av människor och hit kan man komma och lägga ner sina bördor vid behov. Skriva en förbön eller bara sitta i tystnad. I höst kommer det att finnas sju olika stationer i kyrkan, som en mini-pilgrimsvandring där det finns tid för eftertanke och kreativitet. Allt görs i egen takt och efter egen vilja.

– Det finns även tid för samtal både enskilt och tillsammans i grupp och man kan vara här hela kvällen eller bara titta in, säger Christina Rangstedt, diakon i Svenska kyrkan i Uppsala och en av initiativtagarna till Nattkyrkan.

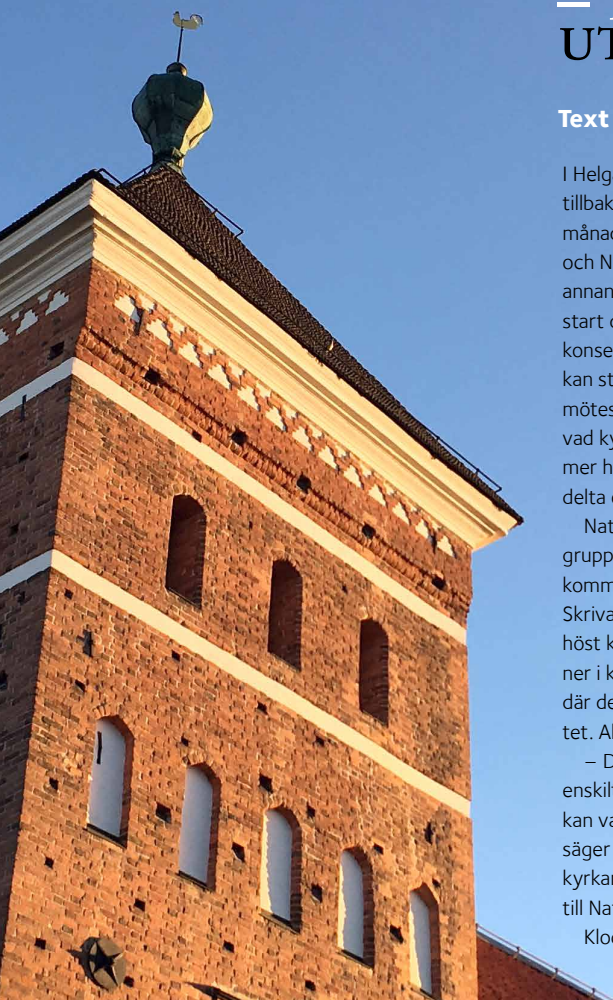
Klockan 19 är det Sinnesrobön och där-

efter finns kaffe, te och smörgåsar för den som vill ha. "Gatans röster", som vi kunde se på TV i höstas, ger en konsert i samband med Nattkyrkan den 6 januari 2018. Tanken finns att starta en motsvarande egen kör.

– Det har varit fantastiskt givande att få vara med och starta Nattkyrkan. Det känns verkligen som att vi som kyrka finns där vi behöver vara. Den som vill vara med och hjälpa till är också varmt välkommen. Hit kommer en fantastisk blandning av människor vilket gör det extra kul, säger Christina.

Vill du hjälpa till?

Hör av dig till Christina, christina.rangstedt@svenskakyrkan.se eller 018-430 37 51

AND
DUST
MATTER

TRE ENKLA ORD

Text Jan Lundborg **Illustration/foto** Lars-Erik Elebjörk och Henrik Viberg

När jag kommer ut ur duschen på morgonen och spegeln över handfatet har immat igen så brukar jag skriva med fingret på spegeln. Tre enkla ord. Förslaget om att skriva i imman har jag fått med mig på min resa i mitt nya liv.

De som kommit mig nära kan nog uppfatta mig som en speciell, säregen person. Jag är inte ”ett” med oskrivna regler när det gäller interaktion och spelet oss människor emellan.

Men jag har levt drygt mitt halva liv genom att anpassa mig efter hur andra förväntat sig att jag ska vara. Om jag gör fel, då blir hela jag oälskad. Jag har till och med varit rädd för att leva. När jag inte har varit säker på att resultatet ska bli näst intill perfekt, då har jag hellre låtit bli än att misslyckas. Att anpassa sig, vara till lags emellanåt är väl inte så illa, men att alltid leva i det...!

Jag levde i mitt ”Egots slaveri” länge. Jag var fast i ett missbruk utan slut ända tills jag motvilligt bad om hjälp. Då hade jag kommit till ett vägska! där jag hade ett val att göra inför mig själv: att sakta gå med vidöppna ögon in i döden eller att förändra allt i grunden.

Jag träffade människor som på riktigt ville mig väl, utan baktankar eller ”hullingar” på gåvorna de gav. De visade mig inte vägen till himmelriket. Nej, först tog de fram nyckeln, öppnade dörren och släppte ut mig från helvetet. Sen berättade de att det finns en lösning om jag ville ha den. Jag fick nåden att starta om mitt liv.

Från början var jag ett vuxet, bortskämt barn: ”Jag vill ha lösningen! Och jag vill ha den *nu!* Utan någon som helst ansträngning eller några villkor!” Att lösningen också innefattade att komma till tro – det skrämde, var ouppnåeligt, åtminstone just då. Men efter ett tag vågade jag be av de enklaste, starkaste böner jag vet, Sinnesrobönen, vilket gjorde att något började hända med mig.

I samma veva mötte jag en människa som verkligen gjorde skillnad och skapade förändringar i mitt liv. Han var som björnen Baloo, som hade något jag ville ha, och jag var alldeles skakig i knäna när jag bad om hjälp. Han lärde mig vikten av att tro på Gud, när livet ruskar om en och marken rämvar under fötterna. Gud blev en ny bästa vän som aldrig sviker, baktalar eller lämnar mig.

Han som hjälpte mig att släppa oron och rädslan för att verkligen våga tro gav mig ett par underbara ord på vägen som för alltid finns i mitt hjärta: ”Dina bästa dagar ligger framför dig.”

Jag har levt i skam och skuld i 45 år, som ett normaltillstånd. Tack Gode Gud för att jag kan få förlåtelse för mina fel och synder. Min tro är inte som att blåsa fram i en Ferrari. Jag känner mig mer lugn och trygg i mig själv och tron. Som tjuren Ferdinand. Vill helst puttra fram i en traktor.

Tillbaka till badrumsspeglarna. De tre orden: **ÄLSKAD OCH FÖRLÅTEN**. Jag låter dem stå kvar när imman lättar så blir jag glatt överraskad och påmind nästa gång jag duschar.

*”Herren, din Gud, bor hos dig,
hjälten och räddaren.*

*Han jublar av glädje över dig
i sin översvallande kärlek.”*

SEFANJA 3:17

BANGAR INTE FÖR HÖPP LÖS HETEN

Vad gör jag när det som jag inte ville skulle hända ändå händer? Hur kan vi tänka om livet, vad är det som är viktigt och betyder någonting? Vilka föreställningar finns om att vara en lycklig och bra människa? Hur ska jag förhålla mig till en olycka, en stroke eller ett barn som har cancer? Det är sådana frågor som de åtta medarbetarna i Sjukhuskyrkan dagligen ställs inför i sitt arbete.

– Vår närvaro på sjukhuset gör att de existentiella frågorna inte glöms bort, säger Gudrun Rosén, sjukhuspräst. Vi hjälper till med att öka personalens uppmärksamhet och kunskap om hur de kan lyssna in patienternas funderingar och avgöra när det kan vara lämpligt att prata med någon av oss. Det blir mer rätt på det sättet än om de tänker ”den här tan-ten verkar lite religiös, vi kanske ska ta in en präst?”.

– De flesta som kommer hit kommer inte för att de vill utan för att något har hänt som de helst skulle ha velat vara utan, konstaterar Kerstin Dillmar, präst och enhetschef för gruppen. På ett sätt tycker jag att om det är någonstans som Gud verkligen är närvarande så är det i de här husen, där många är rädda

Text Henrik Viberg **Foto** Henrik Viberg och UAS
Illustration Lars-Erik Elebjörk

– När jag cyklar till arbetet på morgonen vet jag aldrig riktigt vad som ska hända, säger Kerstin Dillmar, sjukhuspräst. Hon och hennes kollegor i sjukhuskyrkan på Akademiska sjukhuset i Uppsala har mycket att berätta om ett svårt, roligt, ibland tungt och fascinerande arbete där det är nära till både det djupa och det viktigaste i livet.

Sjukhuskyrkan har varit verksam på Akademiska sjukhuset i Uppsala sedan 1960-talet.

Sedan slutet på 1970-talet har Sjukhuskyrkan varit ett ekumeniskt arbetslag där både Svenska kyrkan och frikyrkorna finns representerade.

På andra håll i landet deltar även företrädare för de ortodoxa och katolska kyrkorna i sjukhuskyrkoarbetet.

Sjukhuskyrkan arbetar för att finnas tillgänglig i vardagen för både patienter och personal på sjukhusets större avdelningar och i flera andra sammanhang.

Sjukhuskyrkan har inte journalplikt, vilket innebär att det som en patient eller personal säger inte nedtecknas och förs vidare.

I arbetet ingår också att förmedla kontakter till fler samfund och trosriktningar, bland annat till länets muslimska samordnare.

Från vänster på bild ses: Sven Sundin, Kerstin Dillmar, Ingemar Rundström, Torbjörn Semb, Gudrun Rosén, Hanna Wejryd, Ingemar Hällqvist och Tove Gullstrand.

och oroliga och undrar hur det ska bli eller hur det ska gå.

Kerstin och hennes kollegor jobbar främst dagtid men någon har alltid beredskap att rycka in dygnet runt. Och det behövs – medarbetarna liknar Akademiska sjukhuset vid en flygplats som aldrig stänger ner.

– Folk kommer hit från hela Sverige för avancerad vård eller större ingrepp, berättar Ingemar Hällqvist, diakon. Därför nätverkar vi med sjukhuskyrkor och församlingar på andra platser i samband med att patienter reser hit eller är på väg tillbaka till sina hemsjukhus.

Själv håller Ingemar kontakt med intensivvårdsavdelningen och rör sig också en hel del bland barn som lider av olika blodsjukdomar, främst leukemi, och deras anhöriga.

Möten och samtal med många

– Jag brukar ägna mig åt att drälla runt på lekterapin, säger Sven Sundin, också han präst. Där kan det bli möten både med sjukvårdspersonal och med

föräldrar och barn. Över huvud taget är det stor omväxling. Ibland handlar det om ett enstaka enskilt samtal, ibland träffar vi människor under en längre tid. Om jag eller någon av kollegorna har inlett en kontakt håller vi fast vid den även när patienten byter avdelning.

Även om det själavårdande arbetet med människor oavsett tro står i centrum så är gudstjänsten och riten också viktiga inslag i Sjukhuskyrkans arbete. Det kan handla om krisdop på neonatalavdelningen, andakter inför att patienter ska dö, enskild nattvard och en del vigslar.

Men mycket handlar alltså om samtal och att möta människor. Inte minst i vanmakt och besvikelse, något som kan drabba både patienter och personal i en miljö där förväntningarna på vad som är möjligt att göra inte alltid infrias.

– Ibland, när det inte längre finns något att göra, behöver människor få landa i vanmakten och se den för vad den är, säger Gudrun. Det kan finnas en ro för både patienter och anhöriga i att inte längre behöva strida. Det gäller också för personalen – de

känner ju att de är här för att bota och lindra. När det inte längre är möjligt – vad ska de då göra?

Lära sig leva med ny verklighet

– Många har kanske en bild av att man åker in till sjukhuset och blir lagad, ungefär som en bil som lämnas in på service och känns fräschare efteråt, men så är det ju varken med kroppen eller knoppen alla gånger, säger Sven. Oftast inte!

– Att man får sätta ord på sin situation och dela den med någon annan kan då ge kraft och hopp, menar Kerstin. Tove Gullstrand, diakon, nickar instämmande:

– Det handlar ofta om att lära sig leva med en ny verklighet. Och vi har tid på ett annat sätt än vad sjukhuspersonalen har, vilket öppnar för samtal. Ingemar Rundström är pastor på sjukhuset och arbetar mycket med patienter som drabbats av muskelsjukdomen ALS. I mötet med deras erfarenheter menar han att det är viktigt att ta med sig patienterna till en värld, i tanken eller fantasin, som inte bara är sjukdom.

– Jag mötte en gammal man som sa att ”de kan sluta ge mig mediciner, det är slut, det finns inget

att leva för”. Han undrade vad jag hade att komma med. Det hade varit lätt för mig att tänka samma sak men jag försökte hitta en tråd att ta upp ändå. Efter tio minuter var vi i tanken tillsammans ute på en sjö och metade, vi förflyttade oss från nuet och sjukdomen till något annat.

– Ingen är bara sitt personnummer eller sin diagnos utan så oändligt mycket mer, säger Kerstin. Det är jätteviktigt att patienterna får hjälp att hela tiden återta sin riktiga identitet.

– Det finns alltid något friskt hos en människa, även om det inte verkar så, konstaterar Sven.

Vågar vara i det hopplösa

När arbetslaget ska beskriva sitt arbete kommer orden fort: svårt, roligt, jobbigt, omöjligt, spännande och fascinerande.

– Och viktigt! säger Tove. Viktigt och många gånger väldigt uppskattat.

– Viktigt, svårt och underbart, skrattar Kerstin.

Jag frågar om det går att sätta fingret på vad det svåra och det underbara består i. För Kerstin är det svåraste när hon möter människor som varit med om övergrepp och misshandel eller som lider av svår

Upptäckten att en person har fått tillbaka ett riktigt liv, det hör till det underbara.

psykisk ohälsa. Det finaste är när hon får vara med om att människor som drabbats av svåra saker ändå tar sig vidare i livet:

– När någon som varit väldigt sjuk eller svårt skadad ett år senare kommer förbi i rullstol för att titta in och säga hej, och att då upptäcka att den personen har fått tillbaka ett riktigt liv, det hör till det underbara.

Sven vill hellre tala om att det som sker i arbetet på sjukhuset kan kännas stort för honom. Det kan finnas en storhet i att få följa en insjuknad människa under hans sista tid.

– Lika väl som att vi kan få vara med om ”uppståndelseunder” på sjukhuset så kan vi också drabbas av att det inte går att se någon ljusning ens på lång sikt, säger Sven. Det är ju väldigt populärt att tala om att vi i kyrkan står för hopp och sådant. Jag kan ibland tänka att vi istället kan göra det möjligt för patienten att formulera hopplösheten. Det vi kan göra är att möta människan och låta hopplösheten få finnas. Vi bangar inte för den!

”
Det bästa beröm jag fått var när jag fick höra att ett barn sagt: ”det är skönt med Sven, för han försöker inte muntra upp mig”

– Om människan får tid och plats att uttrycka sin hopplöshet tror jag att det kan leda till att ett nytt hopp kan födas i personen själv istället för att vi lite slarvigt och snabbt ska försöka hitta en lösning, säger Kerstin.

– Det bästa beröm jag fått var när jag fick höra att ett barn som jag haft kontakt med hade sagt ”det är skönt med Sven, för han försöker inte muntra upp mig”, ler Sven. Det kommer jag att suga på resten av livet, att jag lyckades med att bara vara där.

ATT LÄMNA ELLER STANNA KVAR

Text Sanna Arbman Hansing **Foto** Peter Gehrke

Om du ser tillbaka på ditt liv och de stora beslut du tagit lovar jag att du kan hitta åtminstone ett tillfälle där en låttext eller en melodi har påverkat ditt val. Kanske en peppande sång på radion fick dig att äntligen säga upp dig från jobbet du aldrig trivts på. Kanske en låt på dansgolvet fick dig att våga närma dig en person du aldrig vågat prata med tidigare eller en bortglömd sommarplåga inspirerade dig att ta upp kontakten med en förlorad vän.

En gång minns jag särskilt tydligt. Jag hade länge funderat över att lämna en relation men tog aldrig beslutet att gå därifrån eftersom jag var orolig för att bli ensam. Det var samma vår som Markus Krunegård släppte sitt fjärde soloalbum och på radion spelades hans singel *Askan är den bästa jorden* där han sjöng att det är först när man ger upp som det blir någonting nytt.

Den låttextern var vad som krävdes för att jag skulle våga lämna den knackiga relationen. Mycket riktigt kände jag mig ibland som världens ensamaste men precis som Markus Krunegård förutspått hände mycket fint och spännande under månaderna som följde. Den låten har sedan följt mig genom livet som en påminnelse om att de beslut som i stunden bara känns sorgliga och tunga faktiskt kan bilda en grogrund till någonting nytt och vackert.

En av de starkaste scenerna i svensk filmhistoria tycker jag är när karaktären Gabriella i filmen *Så*

som i himlen sjunger sin solosång inför alla samlade bybor. Hon har sminkat över blåtior och anpassat sig till sin mans nyckfulla humör under många år men där på scenen sjunger hon att hon aldrig glömt vem hon var – att hon bara låtit det sova – och spänner ögonen i sin man som står med armarna i kors längst bak i publiken. Låten, som körledaren skrivit särskilt till henne, får henne att ta det avgörande beslutet att lämna sin misshandlande man.

Om man letar efter låtar som uppmanar till att lämna relationer finns ganska många att finna. Desto ovanligare är det med låttexter som får en att välja att stanna kvar. En av de få jag kommer på är Joni Mitchells låt *A case of you* som handlar om att ha en relation med en person som får en att må underbart och väldigt dåligt på samma gång. I en av verserna får hon ett råd av en vän: ”Gå till honom, stanna om du kan, men var beredd på att blöda.” Den uppmaningen har säkert fått en och annan att orka kämpa vidare i en relation som inte alltid är så enkel.

Jag hoppas att jag kommer fortsätta ramla över låtar som får mig att ta de viktiga besluten att lämna en tråkig stad, en trasig relation eller ett slitsamt arbete. Men också att det ibland dyker upp musik som får mig att våga stanna kvar.

Låtlista

Markus Krunegård (bilden) – *Askan är den bästa jorden*
Helene Sjöholm – Gabriellas sång
Joni Mitchell – *A case of you*

Destiny's Child – *Survivor*
Uno Svenningsson – *Tid att gå vidare*

ENLIGT MIG

Text Karen Monie, Pedagogisk verksamhetsansvarig och dramapedagog **Foto** Gottsunda Dans & Teater

Så stod vi där i novemberkylan, i hamnen och väntade på morbror Kjell som hade kört till Göteborg för att hämta oss. Nu var vi i Sverige för gott. Jag skulle tillsammans med mina systrar och min pappa lära känna Sverige, mammas hemland.

Sverige var semesterparadiset, vi kunde det utan och innan som sommarbarn, men nu skulle vi även bli vinterbarn, och skolbarn. Vi förväntades bemästra språket och lära känna nya barn. Jag hade lämnat mina kompisar, min skola, mitt hem och mina föräldrar för att bli svensk. Utanpå kanske jag skulle smälta in, men inuti skulle jag förbli osäker – osäker i språket och i sättet.

Inuti är jag fortfarande invandrare när jag trettio år senare skriver det här. Med ett engelskt namn, en annan bakgrund och alltid redo att ge en förklaring till mitt namn. Men min bakgrund är också orsaken till att jag valde att jobba med det jag nu brinner för och orsaken till min kärlek till stadsdelen som jag mer än gärna kallar för mitt andra hem.

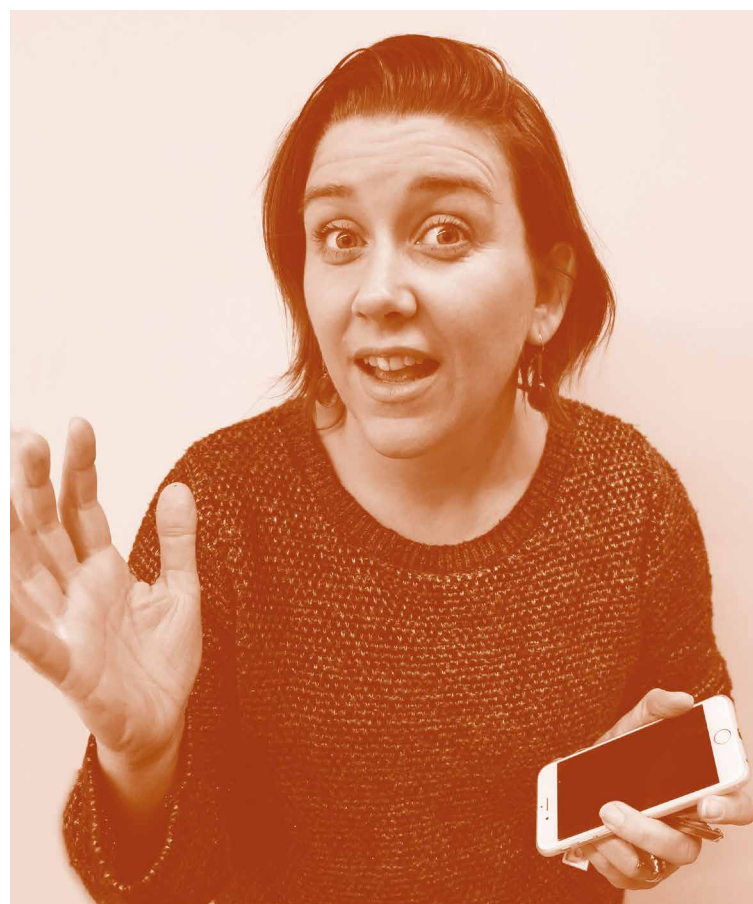
Jag har tillbringat ungefär 40 timmar per vecka i Gottsunda de senaste 10 åren och känner att jag kan det här stället, jag känner människorna och trivs bra. Precis som många andra här så vet jag innebörden av ordet främmande.

Mina föräldrar gjorde ett frivilligt val att flytta till Sverige, så är det inte alltid. Många jag träffar genom mitt arbete har bara valt att lämna, eller varit tvungna att lämna, utan att veta var de skulle hamna någonstans.

Jag skulle kunna skriva mängder av sidor om mitt jobb, varför jag tror på det jag gör, att vi ständigt jobbar förebyggande, kämpar för kärlek, medmänsklighet och acceptans oavsett religionstillhörighet, identitet och bakgrund. På Gottsunda Dans & Teater sjuder det av skaparkraft och kreativitet dagligen, här möter jag barn och ungdomar från olika kulturer och världsdelar, med olika sociala bakgrunder och alla har samma drivkraft: att skapa tillsammans, att få uppleva att den konstruktiva kraften är starkare än den destruktiva. Att ha ambitionen att jobba med nyskapande och mångsidig scenkonst utifrån deltagarnas olika bakgrund, kunskaper och erfarenheter – det är något min arbetsplats värderar högt. Vi har högt i tak och, som en teaterlev sade nyligen: ”Här tas kreativiteten på allvar.”

Vi tar barn och unga på allvar och vill ge dem verktygen att välja sin egen väg, oavsett var de kommer ifrån. För jag tror att hos barn och unga finns det hopp – och utan hopp skulle världen omkring oss bli väldigt mycket mörkare.

GÄSTKRÖNIKÖR

Gospel och soul sprider glädje i Gottsunda

Du som gillar gospel, soul, pop och allmänt roliga och bra låtar kommer förmodligen att trivas i Gottsunda Gospel. Kören träffas varannan söndagkväll och en heldag (lördag) under hösten. Gottsunda Gospel medverkar i en gudstjänst under terminen och avslutar med julkonserten Soul Christmas tillsammans med körerna Gottsunda Soul Children och Soul Teens.

– Projektformen passar dig som inte vill binda upp dig för en längre tid men som ändå är sugen på att sjunga tillsammans med andra, menar körledarna Ulrika Ardin Dabo, Peter Melin och Edward Thomas, som välkomnar alla sångsugna uppsalabor att anmäla sig senast 20 september via sensus.se/sodrastadensjunger

För dig som är ung

Svenska kyrkans unga finns till för barn och unga som deltar i kyrkans verksamheter. Organisationen vill skapa mötesplatser där barn och unga upp till 30 får växa tillsammans, utvecklas i sin tro och vara med och ta ansvar för den gemenskap som kyrkan är. Det handlar om att mötas, i den lokala kyrkan, på läger och på utbildningar. Det handlar om att få nya erfarenheter och vänner och vara med i en större helhet. Kanske är du eller någon du känner intresserad av att gå med?

Medlemskap är gratis och anmälan görs till: svenskakyrkansunga.se/upsala

Familjerådgivning

Svenska kyrkans familjerådgivning är till för vuxna med svårigheter i nära relationer. Det kan gälla en parrelation eller förhållandet till andra närstående, som syskon eller föräldrar.

Du hittar Familjerådgivningen på Torkelsgatan 2D i Uppsala. Telefontid måndag–torsdag kl 10–11 på 018-513522. svenskakyrkan.se/upsala/familjeradgivning

svenskakyrkan.se/upsala/program

Det allra senaste veckoprogrammet finner du på vår webbplats.

Konserter, dans och bildjakt under KulturNatten

Lördag 9 september är det dags för den årliga KulturNatten i Uppsala. I det stora utbudet av aktiviteter och upplevelser bjuder Svenska kyrkan på en mängd konserter, dansuppvisningar, barnaktiviteter och visningar i domkyrkan, Helga Trefaldighets kyrka, Katedralkaféet och i city.

Se Svenska kyrkans program med alla aktiviteter på svenskakyrkan.se/upsala/kulturnatten

Kulturnattens fullständiga program hittar du på kulturnattenuppsala.se

Koll på hösten

Ta reda på när din grupp drar igång. Få mer information av de som har hand om grupperna. Du hittar vad som händer i våra 15 kyrkor på svenskakyrkan.se/upsala/verksamhet

AKTU ELLT

Svenska kyrkan | Nöjes- och kulturprogram efter infästning, 11-12 augusti
www.svenskakyrkan.se/upsala 018-530 3500

Dag	Titel	Ordningsnummer
Söndag 17 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Måndag 18 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Tisdag 19 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Onsdag 20 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Torsdag 21 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Freitag 22 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Lördag 23 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Söndag 24 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Måndag 25 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Tisdag 26 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Onsdag 27 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Torsdag 28 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Freitag 29 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00
Lördag 30 september	ADRIANAS SÖNDAG	11.00

Svenska kyrkan Uppsala
Svenska kyrkan för dig som bor i Uppsala.

All wwverksamhet

Svenska kyrkan har något för alla åldrar och för olika intressen. Mer info kan du hitta på svenskakyrkan.se/upsala

Dramavisning om förändring

I höst får vi vid tre tillfällen möta Martin Luthers fru Käthe, Laurentius Petri och Gustav Vasas dotter Elisabeth i Uppsala domkyrka, i en berättelse som väver ihop händelserna kring Luthers protester i Tyskland och Gustav Vasas tid i Sverige. Munken som vågade protestera är en dramatiserad temavisning som ger utrymme för frågor om förändring, både i Luthers samtid och i vår tid. Manus har skrivits av Annika Franzon och i rollerna syns Ann-Charlotte Bergel, Lotta Ingerholt och Tina Pederson.

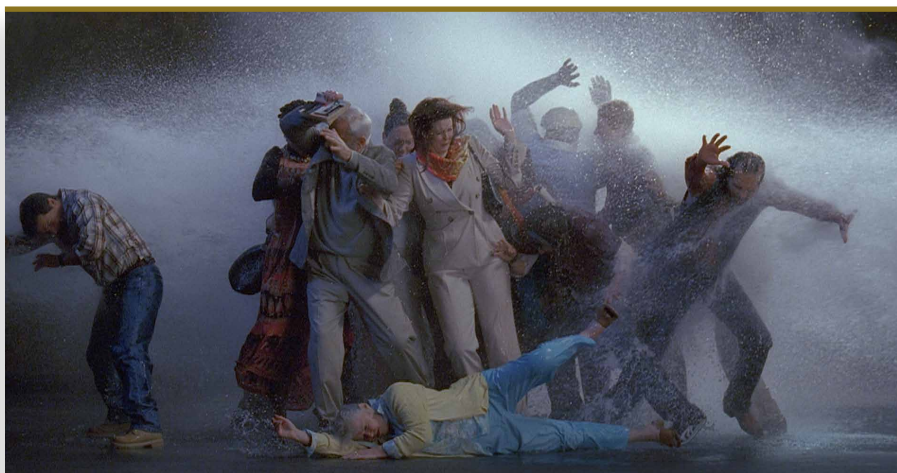
Munken som vågade protestera

Söndag 24 september kl 15.30

Söndag 15 oktober kl 15.30

Onsdag 15 november kl 16.30

Uppsala domkyrka. Fri entré.

Violas videoverk visas

Fredag 1 september kl 14 i Uppsala domkyrka invigs utställningen *Visitation Reformation*, där den internationellt välkände konstnären Bill Violas videoverk visas under hösten fram till den 5 november. Bill Viola har under 30 års tid ställt ut i världens största gallerier och museer samt inte minst i kyrkor som S:t Paul's Cathedral i London.

– En av den kristna mystikens tankar är att Gud inte går att gestalta, och i Bill Violas verk finns ett drag av mystik, säger Kristin Windolf Granberg, präst i domkyrkan och projektledare för utställningen. Violas bilder är målningar som rör sig. Om man tar sig tid att stå inför verken blir de mycket berörande.

Sångledare gör succé på Youtube

För ett och ett halvt år sedan testade Josefin Klintefelt och Gunnel Källström att lägga ut klipp på några av de sånger de sjunger med föräldrar och barn i sina sångstunder på Nyponrosens öppna förskola. Nu är sångfilmerna uppe i över 240 000 visningar på Youtube och har en lyssnarskara bestående av barn som inte vill sova förrän de fått sjunga *Gud som haver* med Josefin och Gunnel, föräldrar som tackar dem för att en del av klippen är tillräckligt långa för att de ska få duscha ostört – och tonårsgrabbar från Värmland som ringer upp Josefin och sjunger favoritlåten.

– För barn kan det nog vara skönt och lätt att fokusera på en film där tempot är lugnare, konstaterar Gunnel.

Så hittar du Josefin & Gunnels Sångstund på youtube.com: sök på *Sångstund Nyponrosen*

Nästa nummer av Hopp ute 20 december

Du är inte ensam.
Svenska kyrkan i Uppsala
bryter isoleringen.

Vad vill du att Svenska kyrkan
ska göra? Rösta i kyrkovalet
den 17 september.

svenskakyrkan.se/kyrkoval

Svenska kyrkan